

Schodiště, 2007, tuš, pigment, finský ruční papír, formát A2

Jarmila Janůjová

5. 1. 1948 narozena v Praze

1963 – 1967 SOŠV Praha, Hollarovo náměstí

1968 – 1974 AVU Praha, malba, profesor Alois Fišárek,
grafika, docent Ladislav Čepelák

1992 – 1998 členka Nového sdružení pražských umělců

vystavuje od roku 1975, v GJJ prvně v roce 2001

je zastoupena ve veřejných i soukromých sbírkách
doma i v zahraničí

adresa: Africká 29, 160 00 Praha 6 - Dejvice

Bez názvu, 2007, barevný dřevořez, papír Japan, 11,5 x 11,3 cm

J A R M I L A J A N Ů J O V Á

S O U Z N Ě N Í

MALBA A KRESBA NA PAPIŘE

2.4. – 4.5. 2008

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 2. DUBNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ DO 18.00 HODIN NA ZAZVONĚNÍ
V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY

Jarmila nepatří k halasným. Zůstává skryta v tichém soustředění za svou prací. Stálost je jí ctností, věrnost pomalé cestě jejím vyznáním. S čím začínala dávno na studiích, to nechává krok za krokem zrát s vědomím, že malba je trvale živoucí řečí.

Přestože je uvnitř ní vnější model přítomný, cílem je rozehrání procesu, ve kterém se osvobozené výchozí téma stává odrazovým můstkem jedinečných variací. Zrcadlem tříště vzpomínek, barevnou hudbou prostoupených vůní a chutí křehkého trvání bytostně blízkých tváří věcí a jevů v podání zřetelném, lyricko expresivním rukopisem.

Výslednou podobu výrazně určují média, kterým se malířka podvoluje. V malbě je měkce rozprostraněná, tvarosloví dřevořezů je dáno povahou překrývaných matic barevných vrstev tisku a jejich přesněji vymezených forem. Z obojího ale vyzařuje podobné, důvěrně tlumené světlo zasněně baladického zabarvení. A ať už je východiskem jednou hudba a jindy příroda nebo i náznakem zpřítomněná intimita domova, není to všechno nikde pouhým samoučelným zobrazením, ale vždy upřímným přizváním k živé spoluúčasti.

Jarmila se příliš netrápí vnější novostí, ale o to naléhavěji potřebou setrvání v jistotě pevných vazeb k prostým darům života. Díky za to. V záplavě nabídek nových médií a nadbytku matoucích informací už si snad ani neuvědomujeme, jak hluboko vězíme v naturalismu obrazů tak lehce dostupné a až monstrózně přeceněné fotografie, zatlačující kamsi na okraj daleko podstatnější malbu. Do hmoty vtělenou, bezezbytku rukodělnou a naplněnou vnitřní nutností, podmínkou každé věrohodnosti. Ta Jarmile neschází.

Miroslav Koval, leden 2008

Kresba skály II, 2006, olejová barva, finský ruční papír, formát A2

V rozsáhlých krajích mé paměti ještě žijí zámky, obklopené vodními příkopy, na konci vysokých, tichých alejí, hrady zrcadlí se v jezírkách, kde hrotité střechy nosí korunu oblaků. Zámky jsou prázdné polovinu roku, ale tam, kde jest odlesk, nikdy není osamění. Voda je svědkem, voda je duší. Skloněna nad ní, roční doba ji zahrnuje svými poklady a hladí ji svými vlasy. Každému ptačímu letu odpovídá plynoucí zbrždění, každému dechu záchrva světla. Odejmete onen rybník, z krajiny zbudě už jen stesk a smutek, utrpení z čehosi nedokončeného. Strom a střecha už nevědí o své půvabné rovnováze, každý keř je sám a prodírá se mezi ostatními, aniž je zná. Vraťte nám zrcadlo; hle, přátelství mezi věcmi, hudební slast z toho, že jsme spolu, sdružení symfonickým objevem. Sám a sám, sladký strome, čím bys byl jiným, než hlubokým úsilím po své podobě navždy neznámé? Čím bys byl květu, jenž tě vyslyší, než tužbou, bolestí, z níž se rodí? Životem bez obrysů, úzkostným počátkem. Ale v dokonalé pozornosti vody tvá usebraná krása ti odpovídá dikůvzdáním. Ach! nejenže jsi, ale záříš, vzlétáš ze sebe sama, opět začínáš v tom, co není tebou.

Stojíce takto na břehu, kde vás okouzluje zrcadlení, rozpomeňte se na chvíli, kdy mezi kýmsi a vámi poprvé byl vyměněn pohled jako ten, jímž se rybník obrací k bříze, a pomněte, že tehdy vznikla vaše podoba a že jste okusili zázraku bytí. Hrbolatá půda života ustala, ustoupila průzračné, ozářené pozornosti, prostírající se, aby vás přijala. A hle, v jiné bytosti jste se narodili sobě samým, posléze jste dosáhli své podstaty! Je to obrys, viditelnost, jež trvá v člověku vás milujícím, a nedá se od něho odmysliti. Nikdy sám o sobě nebudeš úplný, nikdy nenabudeš podoby a tvaru jinak, než v pohledu Takto je třeba, abychom znali a byli poznáváni.

Putující kámen I, 2007, uhel, barva, finský ruční papír, formát A2

Od pólu k pólu, na hřbetě dlouhých vln, hle odlesky oblaků, hvězd, křídel – ustavičné hry, nekonečné hry v neskonalesti samoty... V přítmi mé zastřené jizby, téměř neviditelná kytice lučních trav jest jata do rozptýleného jasu v starém zrcadle. Bez hmoty, bez tíhy, v útlém vzplanutí úhlů a vějiček se kreslí sny tichého génia trav. Jaká jest záhada těch okouzlení, odkud vyvěrá jejich němá, obmyslná moc zastavovati nás a kapati nám do žil rozjímavý mír?

Milujeme obrazy, šílíme po nich, ať už je shledáváme hotovy, ať už naše umění je vytváří. Nemůžeme se zajímati ať už o jakýkoli předmět, aniž bychom ihned nehleděli vytvořiti něco k jeho podobenství. Ať už je malováno neb tesáno, zpíváno neb vysloveno, nezbyvá nám, než odíti je novým tělem, do něhož by se vešlo cosi z nás a žilo s ním. Milujeme obrazy – což jsme neviděli, že milujeme to, co se nám podobá, co nám objasňuje některou tvářnost našeho bytí, a není-li psáno, že jsme obrazy? Obrazy Někoho, koho jsme neviděli, jenž se nám neukazuje leč v zrcadlech a záhadách...

Toto zrcadlení nás omračuje; je to, jako by nám vracelo ne přímo nějakou vzpomínku, ale dojem vázaný na vzpomínku, na ztracený sen, dojem, jenž si odtud uchoval obzvláštní sílu a moc, užívajíc nesrozumitelné řeči, plynoucí přímo ze smyslů do duše.

Camille Mayran (1889 – 1989), „Odlesky“ (výběr z textů v překladu Bohuslava Reynka)

J.V.Pojer, 1934, 21. svazek edice Atlantis, Typo Kryl a Scotti Nový Jičín, úprava a litografie Toyen.

Kresba skály I, 2006, olejová barva, finský ruční papír, formát A2